

TẬP 18

HỒI 180

Khổ Hải Nan Độ

Cũng giống như lối đi vào, tiểu ốc đó là một căn phòng nhỏ đơn sơ tựa vào vách núi, một lối đi trải gạch xanh dẫn thẳng vào cửa phòng, hai bên đường cỏ mọc um tùm, nhìn có vẻ như không được ai chăm sóc, nhiều nơi cỏ mọc đầy cỏ dại.

Chỉ có một điều khác so với phía ngoài, trên cửa phòng có treo một tấm rèm màu đen khá dày, ngoài cửa đó ra, căn phòng này không có cửa ra vào nào khác.

Quý Lệ nhìn tiểu ốc đơn sơ, giống như bao tiểu ốc thường thấy khác, cổ họng bỗng khô lại, hai tay bỗng tự nhiên nắm chặt. Hắn nhìn Phổ Hoàng thượng nhân, chỉ thấy trên mặt Phổ Hoàng thượng nhân hiện lên một thần thái vô cùng phức tạp, như nuốt tiếc, như đau khổ, khó diễn đạt thành lời, mà chính hắn cũng đang trong tâm trạng như vậy, nhìn như thôi miên vào con đường dẫn đến tiểu ốc kia.

Không gian như chìm trong tĩnh lặng, không ai cất tiếng, chỉ có tiếng côn trùng đậu đó trong bụi cỏ cất lên như kêu khóc điều gì.

Mãi sau, Phổ Hoàng thượng nhân thở dài, nói: "Chúng ta vào thôi."

Các cơ thịt trên mặt Quý Lệ giật giật, y đáp khẽ: "Được."

Phổ Hoàng thượng nhân bước chậm chậm về phía trước, gạt rèm, đẩy cánh cửa, mở toang cửa tiểu ốc.

Tiếng bản lề kêu cọt kẹt vang lên, nặng nề và thê lương. Không biết đã bao lâu không có ai mở cánh cửa này ra.

Một luồng gió lạnh bất ngờ từ trong ủa ra, khiến cho kẻ tu hành đã lâu như Quý Lệ đang đứng ở cửa lều cũng không thể cưỡng lại cơn rùng mình. Căn phòng nhỏ xíu này dường như là nơi lạnh nhất thiên địa.

Quý Lệ đang nhíu mày do dự thì nghe tiếng Phổ Hoàng thượng nhân từ sau rèm vọng ra: "Tiểu thí chủ vào đây mau."

Quý Lệ hít một hơi sâu, vươn vai lắc đầu, rồi vươn tay kéo rèm cửa, bước vào bên trong.

Rèm cửa từ từ hạ xuống, tiếng kẽo kẹt thê lương cất lên rồi từ từ khép lại.

Bầu không khí yên tĩnh lại bao trùm lên căn phòng nhỏ. Một bóng người như trong mộng từ từ tiến đến, mắt hướng về căn phòng không bao giờ có hoa nở, miệng lầm nhảm kinh phạt, cúi lưng vái, mặt đầy vẻ tôn kính trang nghiêm.

Màn hạ xuống, cửa gỗ cũng khép lại, vì không có cửa sổ nên trong phòng chỉ thấy một màu tối đen.

Một luồng gió lạnh bỗng trào ra, tựa như có hàng ngàn mũi kim bằng đá châm vào da thịt. Quý Lệ trong giây phút rung mình liên tục, nhưng y vốn không phải người thường, chỉ cần vận chân pháp điều khí là khí huyết lưu thông trở lại. Luồng gió lạnh dù không xâm nhập được vào cơ thể, nhưng cứ châm vào người lạnh buốt, quả khó có thể chịu đựng được.

Gian tiểu ốc này còn lạnh hơn cả gió băng ở Bắc Cực.

Quý Lệ trong lòng vô cùng kinh ngạc, đang lúc kinh ngạc chỉ nghe thấy Phổ Hoàng thượng nhân thấp giọng: "Sư đệ, chúng ta đến tìm sư đệ đây, người này chính là người mà sư đệ hằng mong gặp bao lâu nay!"

Giọng Phổ Hoàng thượng nhân trầm đục mà chứa đầy tình cảm khác thường, khí lạnh trong phòng đột nhiên lạnh thêm vài phần, lạnh đến máu trong người như đông cứng lại.

Sau đó, bỗng nhiên trong phòng có một luồng sáng trắng ánh bạc từ từ sáng lên, chiếu sáng từ phía trước Phổ Hoàng thượng nhân và Quý Lệ đến tận cuối phòng.

Luồng ánh sáng chiếu sáng trắng như tuyết, với những dải sáng lóng lánh tuyệt đẹp, kèm theo là những tia sáng màu bạc viền xung quanh, hòa thành một, từng chùm lấp lánh lấp lánh nối đuôi nhau phát sáng, một hồi lâu mới nhìn ra là một bàn tròn lớn chừng khoảng một tấc.

Ánh sáng dịu dàng, trắng như tuyết, tia sáng phát ra cao không đến một tấc, ở cuối như có hình hoa tuyết, lại nhảy nhót giống như những con đom đóm lấp lánh, đẹp tựa trong mơ.

Những tia sáng đó dần dần hòa lại làm một, Quý Lệ và Phổ Hoàng thượng nhân chỉ thấy một tiếng sáo nhẹ nhàng nổi lên, nghe rất vui tai, luồng sáng lan rộng làm cả căn phòng bừng sáng.

Trong giây lát kỳ diệu đó, Phổ Hoảng thượng nhân thâm niệm phật, trong khi Quỷ Lệ chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng lại, không thấy một hơi ấm nào, đến nỗi tim cũng như ngừng đập, dường như toàn bộ cơ thể chết đứng không vận động trong giây phút đó.

Y đứng ngay đơ giữa phòng như một cột nước đông cứng, nhìn như thôi miên vào luồng sáng trước mắt, trong đầu không nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài hai chữ: Phổ Trí.

U quang như tuyết, xán lạn lưu chuyển, từ một vòng tròn màu trắng thuần khiết như ngọc tỏa ra, đồng thời xua đi làn khí lạnh trong phòng. Bên trên vòng tròn phát sáng có một người ngồi xếp bằng tròn, người đã làm thay đổi cả cuộc đời Trương Tiểu Phàm năm xưa, người mà Quỷ Lệ ngày nay luôn khắc cốt ghi tâm: Phổ Trí!

Nhìn từ phía xa trông diện mạo Phổ Trí vẫn như đang sống, mặc dù da mặt trắng xanh xao tái nhợt, không thấy một luồng sinh khí nào, nhưng nhìn kỹ thì không thấy khô héo như người chết, thậm chí trông vẫn giống hệt Lão Hòa Thượng từ bi trong tâm trí của Trương Tiểu Phàm năm nào, không chút thay đổi, duy chỉ có thêm nhiều nét u uẩn đau khổ ẩn chứa trong thần sắc lão.

Khuôn mặt vẫn y như xưa, chỉ có phần cơ thể là thay đổi.

Không hiểu tại sao cơ thể của Phổ Trí thu nhỏ hơn nửa so với trước kia, cũng chính vì vậy mà Lão có thể tọa trên chiếc bàn ngọc trắng lạnh đó, khí lạnh trong phòng đủ làm chết người, mà không thấy bất cứ tảng băng nào xếp trong phòng, phần lớn nguồn gốc của khí lạnh là từ chiếc bàn ngọc dị thường đó. Thân thể của lão hòa thượng có thể giữ được lâu đến vậy cũng là do công lực huyền bí của dị bảo.

Chỉ có điều, Quỷ Lệ cũng không nghĩ ra được điều đó, lão tăng từ bi đang ngồi trên ngọc bàn kia rõ ràng là hình ảnh y đã khắc sâu trong tâm tưởng hơn 10 năm rồi không quên.

Là hận chăng?

Là ân chăng?

Đầu óc y bỗng không không đặng đặng, trong bỗng chốc như vũ bão cuồng phong, như sấm sét bên tai, ân oán lẫn lộn tràn dâng trong lòng.

Lão tăng kia chính là người đã cứu mệnh y, là người dạy y chân pháp, đối đãi với y như con, nhưng cũng chính lão tăng nhìn bên ngoài đầy từ bi kia cũng là người đã hủy hoại cả cuộc đời y, khiến y ngày đêm đau khổ, như địa phủ thâm uyên.

Ân oán giao tranh lẫn lộn vốn chỉ diễn ra trong tâm khảm y, không ngờ giây phút này cũng không kìm được trào dâng trên nét mặt.

Trong giây phút tâm thần kích động, Quỷ Lệ đứng không vững, hoa mắt chóng mặt, đổ người sang bên cạnh. Vừa lúc đó có một bàn tay ấm áp vươn tới, đỡ lấy y, một luồng khí quen thuộc – chính là Đại Phạm Bát Nhã chân pháp – từ lòng bàn tay ấy truyền sang cho y vô cùng mãnh liệt, khiến cho huyết khí đang kích động bình phục trở lại.

"A Di Đà Phật, Tiểu thí chủ, người không nên quá kích động, phải bảo trọng." Tiếng nói của Phổ Hoằng thượng nhân từ bên cạnh khẽ vang lên.

Quỷ Lệ như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nghiêng rằng đứng thẳng người lên, tuy nhiên mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt của Phổ Trí.

Phổ Hoằng thượng nhân đứng bên cạnh, đắm chiêu nhìn Quỷ Lệ, dưới ánh sáng chập chờn trong căn phòng, mặt Quỷ Lệ trông như của một người xa lạ, không phải yêu nhân ma giáo vang tiếng trong thiên hạ, mà chỉ là một kẻ phàm nhân đang đau khổ, giống như kẻ thiếu niên bao năm về trước.

Y hắng giọng, quay đầu nhìn Phổ Trí, từ từ đi lên phía trước, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Phổ Trí, khẽ nói: "Sư đệ, di nguyện cuối cùng của người, nay sư huynh đã làm được, sư huynh bất tài, năm xưa không dạy được người. Gieo gió gặt bão, gây tội phải đền tội. Người năm xưa cũng luôn nói vậy, mong người sớm thoát tức nghiệt, đầu thai vãng sanh. A Di Đà Phật!"

Y chấp tai vái di thể Phổ Trí một vái rồi đứng thẳng người đi ra ngoài. Ra đến gần cửa mới chậm rãi nói: "Tiểu thí chủ, ta nghĩ người cũng muốn được một mình ở lại với Phổ Trí sư đệ, ta đợi người ở trước cổng chùa, nếu có việc gì cứ đến đó tìm ta."

Quỷ Lệ không trả lời, hẩn như không nghe thấy điều gì, trong mắt hẩn chỉ thấy vị tăng nhân Phổ Trí mà thôi.

Phổ Hoằng thượng nhân hắng giọng, mở cửa kéo rèm bước ra, căn phòng lại chìm trong yên lặng.

Đôi chân Quỷ Lệ từ từ nhấc lên, từng bước từng bước một di chuyển về phía Phổ Trí.

Đường như y đang vô cùng sợ hãi, không biết nên làm gì. Đã bao năm qua y thống khổ, hận thấu tâm can, vậy mà tại sao giờ này, đầu óc y chỉ cảm thấy bi thương vô tận.

Con người đó, ngồi yên lặng ngay đó, không có một chút sinh khí nào, dù cho nỗi khổ đau hiện trên nét mặt, nhưng sao vẫn phảng phất điều gì như mong đợi, như khát vọng.

Quý Lệ dần tiến đến gần Phổ Trí nhìn trừng trừng, hai tay từ từ nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt hồi lâu rồi cũng buông ra.

Người hấn như mất hết trọng lượng, không có chỗ dựa, toàn thân bất lực, đổ người ngồi bệt xuống đất, cứ ngồi bất động trước Phổ Trí.

Ánh sáng trong phòng chiếu vào hai người như hai cái bóng bất động.

Thời gian trong phòng lúc như ngưng lại, lúc đảo lộn, lúc chảy xuôi. Chỉ có bóng hai người vẫn bất động không dịch chuyển.

Một trái tim vẫn đập, một trái tim đã tịch tĩnh.

oOo

"Kinh koong kinh koong."

Lại một hồi chuông vang lên, âm thanh vang dội khắp nơi trên núi Tu Di, trầm bổng vang xa, thức tỉnh mọi giấc mộng, đồng thời cũng khiến con người trong cõi trần thế thoát khỏi những dư vị của trần thế.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, bên ngoài trai phòng chùa Tiểu Thiên vang lên tiếng gõ cửa.

Phổ Hoành Thượng Nhân nhíu mày, hơi lắc đầu, hắng giọng hỏi: "Là Pháp Tướng phải không? Vào đi."

Dứt lời đã thấy Pháp Tướng bước vào, tiến về phía Phổ Hoành lạy một lạy, trên mặt lộ rõ ưu tư: "Sư phụ, đã một ngày một đêm rồi vẫn chưa thấy Trương thí chủ đi ra."

Phổ Hoành thượng nhân lắc đầu nói: "Túc thế nghiệt duyên, nhất thế tình cừ, việc đó cũng dễ hiểu thôi."

Pháp Tướng chấp tay, thấp giọng đáp: "Sư phụ nói phải." Rồi chợt nhíu mày hỏi Phổ Hoành thượng nhân: "Sư phụ, đệ tự lo rằng trong phòng có Ngọc Băng Bàn để bảo vệ thi thể sư thúc Phổ Trí không bị hủy, nhưng khí lạnh đó rất có hại với người thường. Hơn nữa Trương thí chủ vết thương mới lành, tâm trí lại đang kích động, nếu có bề gì thì chúng ta sao thực hiện được lời dặn của Phổ Trí sư thúc?"

Phổ Hoành thượng nhân điềm đạm nói: "Không sao, hôm qua ta đã dùng Đại Phạm Bàn Nhược chữa tâm mạch cho y, hơn nữa y vốn người tu hành đã lâu, khí lạnh tuy độc nhưng với y không có gì đáng ngại."

Pháp Tướng nghe xong bèn yên, chấp tay lạy nói: "Ra là vậy, đệ tử yên tâm rồi."

Phổ Hoằng thượng nhân gật đầu, đưa mắt nhìn Pháp Tướng nói: "Người quả rất quan tâm đến Trương thí chủ, không chỉ vì thực hiện lời dặn trước lúc lâm chung của Phổ Trí mà chính người cũng rất thương hấn lăm."

Pháp Tướng cười khê trả lời: "Sư phụ tuệ nhân, quả đúng như vậy."

Lời nói của Phổ Hoằng làm Pháp Tướng nhớ đến chuyện đã qua, thở dài nói: "Quả là không giấu sư phụ được. Từ ngày đệ tử gặp Trương thí chủ đến nay đã 10 năm vùn vụt trôi qua. Mười năm ấy, đệ tử tu hành theo phật, với đời người thì như anh nhân hành lộ, không phải trải qua sóng gió, không mấy biến đổi. Chỉ có Trương thiếu chủ, ngấm cả đời y phong ba bão táp, đại bi đại khổ, ân oán tình cừ, mọi nỗi khổ trong thiên hạ y cũng đều trải qua."

Phổ Hoằng thượng nhân thoáng thay đổi nét mặt, chấp tay niệm kinh phật.

Pháp tướng lại nói: "Đệ tử thao thức nghĩ về Trương thí chủ suốt đêm, nghĩ nếu mình ở địa vị của Trương thí chủ, tưởng tượng mình phải chịu mọi nỗi khổ đó. Đáng tiếc đệ tử nghiên cứu đạo Phật chưa đủ uyên thâm, mới nghĩ mà đã sợ hãi. Phật dạy da thịt con người chẳng qua cũng chỉ như cát bụi, chỉ có nhân tâm là tồn tại, điều quan trọng là phải thức ngộ được điều này. Mỗi lần niệm đến đây, nghĩ đến Trương thí chủ cả đời lận đận, như giờ đây đang chống chọi với khổ đau, đệ tử quả vô cùng kính phục."

Nói đến đó đột nhiên biến sắc, quỳ sụp xuống trước mặt Phổ Hoằng thượng nhân.

Phổ Hoằng thượng nhân ngạc nhiên hỏi: "Người làm vậy nghĩa là sao?"

Pháp Tướng khẩn thiết nói: "Sư phụ tại thượng tha lỗi, đệ tử tu hành chưa lâu, không thông hiểu phật pháp, thấy Trương thí chủ phải chịu khổ đau quả không nhẫn tâm. Thỉnh cầu sư phụ đại thần thông khai ân, dùng pháp lực vô biên cứu vớt y, dùng từ bi cảm hóa ma tính, đưa y thoát khỏi bể khổ. Đại công đức này vừa hợp ý trời, vừa yên lòng Phổ Trí sư thúc. Sư phụ từ bi!"

Dứt lời lại gập lưng quỳ lạy sư phụ ba lạy.

Phổ Hoằng thượng nhân lắc đầu thở dài: "Kẻ ngu dại! Lời người nói vừa phạm sân giới, không phải người tu hành không cứu vớt y, mà bởi y bao phen gian nan, cả đời lận đận, đến ngày hôm nay tâm y cũng đã trở nên cứng rắn như đá sỏi. Hơn nữa Phật ở tâm người, chúng sanh đều có cơ duyên vào cửa phật, nhưng tương lai nhân nhập khổ hải, hay được cực lạc đều do tâm mà ra, ta không thể cưỡng ép y được."

Pháp Tướng từ từ đứng dậy, chấp tay lạy, trên mặt không khỏi có nét thất vọng, nhưng vẫn khê đáp: "Đệ tử đã hiểu."

Phổ Hoằng trầm ngâm trong giây lát, rồi cất lời nói: "Hay người đi ra phía sau phòng nhìn y xem sao, ta chắc không có chuyện gì, nhưng sức y đã yếu mà một ngày đêm không ăn uống cũng không tốt."

Pháp Tướng nghe lời, định thần rồi đi ra khỏi phòng. Y mở cửa phòng đột nhiên nhìn thấy một người đang đứng, phía sau lưng hắt ánh mặt trời đang tới, nét mặt hắt đầy âm khí, thoạt nhìn không rõ diện mạo ra sao.

Pháp Tướng giật mình lùi lại vài bước mới nhìn ra người đó chính là Quỷ Lệ. Y đã đứng bên ngoài cửa phòng tự lúc nào, bất động. Qua một ngày một đêm, trông hắt không tỏ ra vẻ mệt mỏi, nhưng mắt đỏ vằn như thể cả đêm chưa hề chớp mắt.

Nhận ra Pháp Tướng, môi hắt khẽ động đậy, chậm chạp gật đầu chào Pháp Tướng. Pháp Tướng chấp tay lạy chào. Quỷ Lệ chậm chạp tiến vào, đứng trước mặt Phổ Hoằng.

Phổ Hoằng thượng nhân ngồi như hôm trước, thiền sàng ở phía trước giường, tay cầm tràng hạt, không ngừng lần tràng hạt. Thấy Quỷ Lệ định nói lại thôi, cũng không ngạc nhiên, điềm đạm bảo Pháp Tướng: "Đem ghế cho Trương thí chủ, người cũng ngồi xuống đây!"

Pháp Tướng vâng dạ, bê ghế cho Quỷ Lệ ngồi rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Phổ Hoằng thượng nhân trầm ngâm trong giây phút rồi nói: "Người có điều gì cứ hỏi?"

Ánh mắt Quỷ Lệ vô hồn bất định, dường như tâm trí hắt đến giờ vẫn chưa bình phục, mãi sau mới thấy hắt đáp thẳm: "Tại sao Thiên Âm Tự các người lại cứu ta?"

Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay đáp: "Mọi việc có quả đều có nhân, thí chủ gặp hoạn nạn ngày hôm nay là do Phổ Trí chùa chúng ta ngày xưa gây nên, Thiên Âm Tự bởi vậy càng không thể không ra tay cứu giúp."

Quỷ Lệ hít một hơi hỏi: "Các người làm như vậy mà không sợ Thanh Vân Môn trở mặt với các người sao?"

Phổ Hoằng thượng nhân cười đáp: "Sợ."

Quỷ Lệ nghe trả lời rất thực đó kinh ngạc nói: "Vậy sao người vẫn?"

Phổ Hoằng thượng nhân lắc đầu nói: "Thiên Âm tự và Thanh Vân Môn xưa nay giao hảo, Lịch Đại Tổ Sư cũng dạy không được tùy tiện phá hủy. Vậy nên ta đã ra lệnh cho người của ta mặc áo đen kín người, cướp người về đây mà không để lại dấu vết gì."

Quỷ Lệ cười nhạt: "Thanh Vân Môn cao thủ nhiều như mây, chẳng may các người để lộ thì sao?"

Phổ Hoằng thượng nhân đàm đạo: "Ta muốn giấu mọi giấu vết là để hai phái không bất hòa, không muốn người hai phái chính giáo bất hảo, cực chẳng đã phải dùng hạ sách đó. Nhưng nếu sự không như ý thì cũng đành chịu. Cứu được Trương thí chủ hai phái không còn giao hảo cũng đành."

Quý Lệ trừng trừng nhìn Phổ Hoằng thượng nhân, trầm hỏi: "Tại sao các người phải bằng mọi giá cứu ta?"

Lần này đến lượt Phổ Hoằng thượng nhân đắm chìm trong suy tư, Quý Lệ cũng không gặng hỏi, chỉ trừng trừng nhìn.

Một lúc lâu sau, Phổ Hoằng thượng nhân thở dài đáp: "Người có muốn biết việc xảy ra từ Phổ Trí sư đệ sắp mất, vật vã tìm được về Thiên Âm Tự cho đến lúc sư đệ qua đời?"

Quý Lệ rùng mình không nói nên lời, mắt y tràn ngập nỗi khổ đau, như lại có cơn giông tố nổi lên trong lòng. Mãi sau y cũng cất tiếng: "Muốn."

Không hiểu tại sao giọng hần chột trở nên khàn khàn.

- o O o -